

Vänsterpress om Ukraina – februari 2015

Efter en tid av hårda strider har nu en vapenvila förhandlats fram och den verkar i stort sett fungera. Det återstår dock att se om den blir bestående, ty det finns dock starka krafter i och utanför Ukraina, som inte är beredda att göra de kompromisser som är nödvändiga för att man ska få slut på inbördeskriget och kunna inleda en politisk process där befolkningen kan få säga sitt. Ett uttryck för de problem som man står inför är att den extremnationalistiska Högra sektorn, efter det att eldupphör signalerats, deklarerade att den inte kände sig bunden av vapenvilan.

För tidigare artikelsamlingar om Ukraina, se [Svensk vänsterpress om Ukraina](#).

MF 15/2 2015

Innehåll

Arbetaren	1
<i>Oklart läge bekvämt för båda sidor</i>	1
Avanti	2
<i>Teser om Ukraina</i>	2
Flamman	11
<i>EU och USA oense om Ukraina</i>	11
Internationalen	12
<i>Stoppa kriget i Ukraina! – Fred mellan folken! – Bekämpa krigshetsarna!</i>	12
Offensiv	13
<i>Åter fullskaligt krig i Ukraina</i>	13
<i>En chans till fred i Ukraina?</i>	15
Proletären	18
<i>SVT hos nazister i Mariupol</i>	18
<i>USA saknar bevis för rysk trupp i Ukraina</i>	19
<i>Vem bär ansvaret för kriget i Ukraina?</i>	20

Arbetaren

Oklart läge bekvämt för båda sidor

Annie Hellquist

Arbetaren 13/2 2015

Det råder inget tvivel om att ryska trupper strider i Ukraina. Det säger Kjell Engelbrekt, lektor på Försvarshögskolan, till Arbetaren.

Kjell Engelbrekt är docent i statsvetenskap och lektor på Försvarshögskolan i Stockholm och har inriktat sig på säkerhetspolitik. Han menar att stridigheterna i Ukraina trappats upp de senaste veckorna för att båda sidor i konflikten försöker vinna terräng för att säkra en stark ställning om det skulle komma till vapenvila eller fredssamtal.

– Antingen vill de ryskstödda separatisterna expandera området som ligger under deras kontroll, eller så vill man konsolidera det man har, säger han.

– Det som talar för att det handlar om att konsolidera är att striderna rasar vid Debaltseve.

Han menar att staden Debaltseve är en strategisk plats att lägga under sig om man vill befästa det område som nu är under separatisternas kontroll.

– Området går nu in som en kil i det separatistkontrollerade området. Skulle striderna däremot åter röra sig ner mot Mariupol vid kusten så är det ett tecken på att man vill expandera ned längs kusten mot den annekterade Krimhalvön, säger han.

Finns något tvivel kvar om ryska trupper på marken?

– Nu har jag själv inte tillgång till flygfoton, men nej, det finns inga tvivel om det.

Kjell Engelbrekt menar att riskerna för ytterligare militär upptrappning från den ukrainska sidan är små eftersom den inte har så stora resurser och därför inte är i stånd att matcha den pågående offensiven.

– Den ryskstödda sidan måste få dit mer folk utan att det blir uppenbart att det handlar om ryska trupper på ukrainsk mark. För då får vi två stridande parter, två regeringar mot varandra. Det är på sätt och vis bekvämt för båda sidor att det är ett oklart läge, säger han.

– Ukraina driver det som en anti-terroroperation, då man exempelvis kan behandla fångar utan hänsyn till krigslagar och Genèvekonventioner.

För Rysslands del är det andra saker som står på spel, påpekar han.

– Ryssland är inte vilket land som helst. Det är ett av fem länder med vetorätt i FN:s säkerhetsråd. Kan en viktig stormakt, som inte bryr sig om internationella lagar, bära upp ett sådant ansvar? Det riktigt problematiska i att få till en förhandlingslösning är att det inte finns någon riktig part på den ryskstödda sidan. Ukraina befattar sig inte med separatisterna för att inte legitimera dem, och Ryssland låtsas som att de inte är en part. Det finns ingen som kan hållas ansvarig för en eventuell vapenvila. Det ser jag som det största problemet.

Avanti

Teser om Ukraina

IMT

Avanti 22/1 2015

De grundläggande orsakerna till krisen i Ukraina står att finna i de förödande effekter som kapitalismens återinförande fick. Den planerade ekonomins tillintetgörande var ett väldigt bakslag, inte bara ur ekonomisk, utan också ur social synpunkt.

Ur den planerade ekonomins askor uppstod en brutal kapitalistregim, på grundval av en storskalig stöld av statsegendom som genomfördes av olika skurk- och maffiagäng – oligarkerna, som kom att kontrollera ekonomin och därigenom det politiska systemet.

Den maffiapräglade kapitalismen resulterade i en inneboende instabilitet, där västimperialismen utnyttjade krisen i Ryssland för att öka sitt inflytande i Ukraina, vilket rubbade maktbalansen i regionen under en hel period och sålunda skapade förutsättningarna för den nuvarande krisen.

Vissa oligarker trodde att deras intressen skulle gynnas mer av en allians med väst, medan andra var knutna till Ryssland. Deras huvudsakliga drivkraft var dock att maximera sin vinst till varje pris, genom lagliga och, framför allt, olagliga metoder. På denna grund var det omöjligt att etablera ens skuggan av en fungerande borgerlig demokrati. Olika korrupta och auktoritära borgerliga regimer följde på varandra.

I slutet av 2013 beslutade den dåvarande presidenten Janukovyjtj att i sista stund avbryta undertecknandet av ett samarbetsavtal med EU, och beslöt i stället att skriva under ett avtal med Ryssland. Fram tills dess hade han styrt landet i enlighet med oligarkernas intresse och genomfört ett IMF-inspirerat program för ytterligare privatiseringar och nedskärningar, och stötte därmed bort det folkliga stödet för sitt styre också i sydöstra Ukraina där större delen av hans väljarbas fanns.

Enda anledningen till att han bröt med väst var att han trodde sig kunna få en bättre uppgörelse med Ryssland. Efter stalinismens kollaps genomförde den tyska kapitalismen en expansionspolitik österut och var beredd att spendera stora summor pengar för att säkerställa sin dominans i regionen. Men 2013, mitt i den europeiska kapitalismens mest allvarliga kris, var landet inte längre så angeläget att spendera den summa pengar som skulle behövts för att absorbera Ukraina (som stod inför en djup ekonomisk nedgång) in i EU. Janukovyjtj försökte spela ut väst mot Ryssland och vice-versa för att få ett så bra avtal som möjligt.

Hans beslut att inte skriva under avtalet med EU blev gnistan för rörelsen som blev känd som ”Euromajdan”. Rörelsen hade i en viss utsträckning massstöd hos de befolkningsskikt (främst i landets västra och centrala delar) som såg till väst, med illusionen om att deras levnadsstandard på något sätt skulle höjas genom att de anslöt sig till EU, eller att de skulle återupprepa det polska ”miraklet”. Detta var en reaktionär illusion, men en som kunde mobilisera en del av samhället i protest mot Janukovyjtj.

Även om den återspeglade ett verkligt missnöje och hade masskaraktär, speciellt i början, så var Euromajdan-rörelsen, under en förklädnad av kamp mot korruption och repression, i sista hand en reaktionär rörelse, om man ser till dess klassammansättning, politiska mål och dominerande politiska krafter och ledarskap.

Den var främst sammansatt av småborgerlig liberal intelligentsia, trasproletära element, ruinerade medelskikt och var större i landets lantliga delar i väst. Dess fastställda mål var undertecknandet av ett samarbetsavtal med EU, som av nödvändighet skulle behöva vara

bundet till ett åtstramningsprogram som skulle innebära att arbetarklassen fick betala för kapitalismens kris. Slutligen, var de oppositionella borgerliga liberala partierna dominerande i mobiliseringen och chocktrupperna försågs av extremhögern och nynazistiska krafter.

USA spelade en viktig roll i Euromajdans utgång, på samma sätt som det var bidragande till 2004 års ”orangea revolution”. John McCain pratade på massmöten i Kiev och USA:s vice utrikesminister erkände sig ha spenderat fem miljarder dollar sedan Ukraina blev självständigt, för att få sin politik genomförd i Ukraina.

När Janukovyjtj insåg att han inte längre kunde hålla sig kvar vid makten genom repression, och var oförmögen att mobilisera några betydelsefulla krafter mot Euromajdan-rörelsen, så bestämde han sig för att göra en uppgörelse som innebar att han själv skulle avgå. Detta var för lite och för sent. De krafterna som släppts loss var inte längre intresserade av en uppgörelse utan ville ha en klar brytning. Vid denna tidpunkt användes krypskyttar för att döda demonstranter och polisofficerare. Det är inte klart vem som beordrade denna beskjutning, men resultatet blev att Janukovyjtj flydde landet och att en ny ”tillförordnad” regering installerades i Kiev. Vissa gillar att prata om den nya regeringens legitimitet, men den röstades in av ett Radan (parlamentet) som var omringat och vaktat av beväpnade paramilitära nynazistiska och fascistiska banditer.

Vi kan inte på något sätt stödja den avsatta Janukovyjtj-regeringen, men den nya var om möjligt ännu mer reaktionär. Detta var de västvänliga borgerliga partiernas regering, som inkluderade ministrar från det högerextrema partiet Svoboda (som också fick posten som statsåklagare) och den bjöd in medlemmar från det nynazistiska Högra sektorn att vara en del av den (men de vägrade).

President Turtjynovs och statsminister Jatsenjuks tillförordnade regering var helt och hållet förbunden med Washingtons intressen och angelägen om att få in landet i Nato och EU. Jatsenjuk beskrev den som en regering med ett självmordsuppdrag, ålagd till ett snabbt genomförande av en rad chockåtgärder som IMF krävt, för att sedan lämna över till en nyvald regering med någon slags legitim fernissa. Bland dessa åtgärder fanns ett avskaffande av subventioner på gaspriset för uppvärmning, massavskedande av statsanställda, frysta löner och pensioner, och så vidare. Detta fullständiga skifte av Ukrainas allianser var uppenbart provocerande för den ryska härskande klicken, som inte tänkte tillåta att ytterligare ett före detta Sovjet-land går med i eller närmar sig Nato, framförallt inte ett som hade en strategiskt avgörande flottbas för den ryska flottan i Sevastopol, och en stor rysktalande minoritet.

Sedan 2008 års krig i Georgien har Ryssland försökt hävda sig på världsarenan. Även om landet inte är i närheten av att vara så mäktigt som USA-imperialismen, så är Ryssland en kapitalistisk stat, styrd av en parasitär och rovgirig oligarki, som strävar efter kontroll över naturresurser och maktsfärer. Dess utrikespolitik bestäms uteslutande av oligarkins intressen och cyniska mål och innehåller inte den minsta lilla gnutta progressivt innehåll. Även om Ryssland inte riktigt har den ekonomiska eller militära styrkan för att utmana USA på världsarenan, eftersträvar de att ha sin egna självständiga utrikespolitik och vill förhandla med USA från en styrkeposition.

Kriget mot Georgien i Sydossetien var en vändpunkt, där Ryssland efterhand lyckades dra fördel av USA-imperialisternas misstag, att tänja sina styrkor för mycket, och Ryssland hade övermäktiga markstyrkor på regional nivå. Den ryska militären och härskarklassen iakttog – med en känsla av nationell förödmjukelse – hur land efter land i Östeuropa och till och med några som varit en del av Sovjetunionen, inbringades i västvärldens maktsfär efter SSSR:s kollaps. Jugoslaviens upplösning och bombningen av Serbien bidrog också till ryska militärens känsla av att vara omringade och under belägring.

USA-imperialismens relativa försvagning, särskilt under det senaste årtiondet när deras resurser dränerats av äventyren i Irak och Afghanistan, avslöjades fullt ut av USA:s maktlöshet i det georgiska kriget 2008. Även i Syrien, där Ryssland visserligen var beredda att överge Assad när det verkade som att han skulle störtas, antog Ryssland slutligen en position som bringade det i konflikt med USA och spelade en nyckelroll i Obamas fiasko med bombhoten mot Syrien för dess påstådda användning av kemiska vapen i augusti 2013. Allt detta har bekräftats av den senaste utvecklingen i Irak, som återigen avslöjar USA-administrationens maktlöshet.

Detta avslöjades än mer av Ukrainakrisens utveckling och annekteringen av Krim, som visade USA-imperialismens svaghet i Ukraina. USA:s regering tog till brösttoner och pratade om ”röda linjer” som inte borde passeras, den okränkbara principen om nationella gränser i Europa och annat sådant skenheligt nonsens. Men i slutändan var den tvungen att acceptera fullbordat faktum, när Krim annekterades av Ryssland.

Det är värt att notera det tal av Putin där han fördömde USA-imperialismens hyckleri och kritiserade dem för att befrämja Kosovos självständighet och backa upp den med bombningen av Serbien (Rysslands traditionella bundsförvant) för 15 år sedan. Den nuvarande konflikten har fört Ryssland in i en närmare allians med Kina och ytterligare ansträngt landets relationer till USA.

Ur Kremklickens synpunkt hade annekteringen av Krim ingenting att göra med vad befolkningen på Krim ville, utan snarare med att försvara dess egna strategiska intressen. I vilket fall, oavsett de omständigheter som folkomröstningen ägde rum under, reflekterade annekteringen befolkningsmajoritetens vilja på Krim, som förkastade de nya myndigheterna i Kiev och hoppfullt såg till Ryssland.

Från början vidtog den nya Majdan-regeringen i Kiev en rad åtgärder som bara kunde tolkas som en provokation mot de rysktalande ukrainarna i landets södra och östra delar. Radan röstade för att upphäva en lag som var införd av Janukovyjtj, som tillät minoritetsspråk att ha officiell status på regional nivå (detta blev emellertid aldrig underskrivet av Turtjynov på grund av omfattningen på missnöjet med den). Kiev tillsatte hatade oligarker som regionala guvernörer i Donetsk, Charkov, Dnepropetrovsk, och så vidare. Arbetare i de industri-regionerna i syd och öst förstod att alla uppgörelser med IMF och EU och brytandet av alla relationer med Ryssland skulle bli till deras nackdel.

Därmed satte en rörelse mot Majdan igång i öst och syd, för nationella, demokratiska och sociala rättigheter. Det råder inga tvivel om att element från Regionernas parti och förmodligen ryska agenter, spelade en roll i att underblåsa den för sina egna syften. Rörelsen hade dock djupa sociala rötter och reflekterade arbetarklassens utbredda motstånd mot Kievs ”tillförordnade regering”, som helt riktigt sågs som en regering för oligarkerna, som trampade på deras nationella, demokratiska och sociala rättigheter.

Under flera veckor var det demonstrationer mot regeringen i Charkov, Odessa, Luhansk, Donetsk och så vidare. Denna rörelse involverade olika element. Det fanns inslag av rysk nationalism och ryska flaggor viftades med på protesterna. Inte heller detta kan tolkas från en rent nationell synvinkel. En opinionsundersökning visade att det som attraherade folk i dessa regioner till Ryssland var det faktum att ryska industriarbetare hade högre löner.

Det fanns också inslag av sovjetnostalgi, ett tillbakablickande mot en tid då det rådde full sysselsättning, utbildning och sjukvård för alla, och när det inte var en situation där miljoner tvingas emigrera i jakt på uppehälle, där det inte rådde en epidemi av drogberoende, alkoholmissbruk och förtvivlan.

Antifascism spelade också en viktig roll. Miljontals ukrainare var en del av Röda Armén i kampen mot Nazityskland. Därför kände många med rätta avsky mot de högerextrema reaktionära ukrainska nationalisterna som såg sig som arvtagare till andra världskrigets nazistkollaboratörer och antikommunistiska soldater såsom Stephan Bandera, SS Galitzia-division, och så vidare.

Här spelar också nationsfrågan en viktig roll. Stalinismens utrensningar, tvångskollektiviseringar, massdeportationer, och så vidare ledde till att en del av den ukrainska nationalismen sammankopplades med fanatiska antikommunistiska och reaktionära idéer, speciellt i de västliga delarna av landet.

Slutligen fanns det också reaktionära proryska och proryska monarkistiska inslag i rörelsen mot Majdan. På platser där vänsterorganisationer var starkare blev de reaktionära elementen svagare och vänsteridéer och symboler mer dominanta (som i Odessa och Charkov).

Men framför allt hade rörelsen djupa sociala och ekonomiska rötter inom arbetarklassen i syd och öst och kunde inte bortförklaras som ett verk av ryska agenter, agitatorer och betalda legosoldater.

Eftersom rörelsen inte hade ett tydligt perspektiv, började efter ett tag en del av den försöka hitta vad som såg ut som en genväg: beväpnade ockupationer av offentliga byggnader, ett utropande av republiker och en vädjan till Ryssland att intervensera. Detta var i någon mån en kopia av Euromajdan-rörelsens metoder, som verkade ha fungerat. Var det inte trots allt detta som hade hänt på Krim?

Men från Putins synvinkel hade Krim en strategisk betydelse, medan Donetsk och Luhansk inte hade det. En ockupation och annektering av dessa regioner skulle ha mötts av motstånd från den ukrainska armén, försatt Ryssland i ett svårt läge internationellt och skadat dess handelsförbindelser med EU, och i vilket syfte? En rysk annektering av dessa industriregioner skulle ha tvingat Kreml att betala notan för "omstruktureringen" av dess industrier, vilket skulle vara nödvändigt ur en kapitalistisk synpunkt, såväl som att inkorporera en orolig befolkning som kunde bli svår att hantera.

Den ryska oligarkins hade aldrig för avsikt att ockupera dessa två regioner i Ukraina, utan snarare att använda sin makt (främst genom sin gasförsörjning) för att tvinga regeringen i Kiev att nå en modus vivendi (tillfällig överenskommelse, ö.a.) med både Ryssland och EU (och inte bara ensidigt anpassa sig till Nato). Om det däremot hade blivit en massaker av civilbefolkningen i Donbass, hade Putin emellertid eventuellt tvingats intervensera, oavsett de konsekvenser detta skulle kunna få. Han kombinerade utpressningen genom gasförsörjningen med en uppvisning av den ryska militärmakten vid Ukrainas gräns för att få igenom sin vilja.

I detta sammanfaller Kremls intressen med den tyska kapitalismens. Tyska företag har viktiga investeringar och intressen i Ryssland och framför allt är Tyskland beroende av tillgång på rysk gas som går genom Ukraina. Varje tanke på sanktioner mot Ryssland skulle vara skadlig för den tyska kapitalismen. I detta skiljer sig Washingtons och Berlins intressen. Vita huset vet att USA:s handel med Ryssland är obetydlig och genom konflikten har det drivit på för att återförsäkra sina intressen i Östeuropa och provocera Kreml.

Valet av Petro Porosjenko, en slug oligark som har stöttat varje regering och, samtidigt, alla oppositionsrörelser i Ukraina sedan kapitalismens återinförande, återspeglade just Moskvas och Berlins intresse av en förhandlingslösning som var acceptabel för dem båda.

Utropandet av republikerna i Donetsk och Luhansk påskyndades antagligen av illusionen att Ryssland snabbt skulle erkänna dem. Den ursprungliga deklARATIONEN om Folkrepubliken Donetsk:s suveränitet innehöll en rad väldigt progressiva inslag. Den beskrev det kollektiva

ägandets överlägsenhet över privategendomen; den attackerade människors exploatering av varandra och stod för en multinationell, multietnisk republik. Men rörelsens klasskaraktär fortsatte vara oklar. Man använde emblem från Sovjetunionen, bilder på Lenin (och Stalin!), referenser till Sovjetrepubliken 1918 i sydöst, antifascistiskt språkbruk, och så vidare. Det var en rörelse som innehöll element som var progressiva, antioligarkiska och vänster, och återspeglade de av nödvändighet förvirrade idéer som dominerade till följd av frånvaron av ett tydligt ledarskap och 25 år av ideologisk motoffensiv som följde på kapitalismens återinförande.

Kiev svarade på det beväpnade övertagandet av administrativa byggnader och massavhoppen inom delar av polisen och säkerhetstjänsten till den upproriska befolkningen, med att lansera en "antiterrorist-operation" (ATO). Men tre på varandra följande ATO-insatser stoppades, då ukrainska trupper vägrade skjuta mot obehäpnade civila som omringade dem i Kramatorsk, Slovjansk, och så vidare. De till och med fraterniserade med dem. Detta visar att rörelsen i Donbass inte bara var en fråga om "ryska agenter och separatistiska legosoldater", utan hade aktivt eller passivt stöd från en majoritet av befolkningen i dessa regioner (vilket också visades i omröstningarna).

Det var inte bara trupperna som fraterniserade, utan också myterier och protester bland släkt till värnpliktiga och reservsoldater som i vissa sammanhang fysiskt hindrade trupperna från att skickas till fronten. Man måste komma ihåg att de soldater som Kievs "provisoriska regering" skickade iväg till slakten i många fall saknade ordentlig utrustning (40 procent hade ingen skyddsutrustning), mat och betalning.

Kiev svarade med att återinföra nationalgardet och olika bataljoner under inrikesdepartementet bestående av "patriotiska volontärer" från fascistiska och nynazistiska organisationer (Ukrainas patrioter, Brödraskapet, Svoboda, Majdans självförsvar, etc.), varav många var en del av Högra sektorn. Inkorporeringen av dessa paramilitära banditer i ATO tjänade två syften: det försåg regeringen med fanatiska trupper som var beredda att utföra lagliga och olagliga aktioner mot de "ryska terroristerna", och det gjorde att deras opposition till regeringen minskade (låt oss inte glömma att polisen hade dödat en av Högra sektorns ledare, som svarade med hot om att störta den med våld).

Att starta ett krig mot den egna befolkningen längs nationella linjer förde också regeringen längre åt höger, eftersom vem som helst som var emot den nu blev en agent från någon utländsk makt eller en separatist. Såväl som fascistattacker mot vänsterorganisationer och stängningen av kommunistpartiets kontor i Kiev och andra städer, såg vi steg mot att förbjuda kommunistpartiet, räder mot Borotbas lokaler i flera städer som till slut tvingade organisationen att gå under jorden, en våg av arresteringar, hårda inskränkningar mot sociala medier och ett allmänt angrepp mot de demokratiska rättigheterna.

Det skulle vara inkorrekt att beskriva Kievs myndigheter som en "fascistisk junta". Det är en oligarkregering som genomför brutala nedskärningar. Detta är samma personer som satt vid makten före Euromajdan-rörelsen. Likväl, har härskarklassen rört sig skarpt åt höger. Det är inte bara det att den använder högerextrema element som stormtrupper. Paroller som tidigare bara användes av högerextrema Banderister används nu i tidningar och medier och av politiker som Porosjenko. Första maj-demonstrationer, fackföreningsmöten och andra evenemang attackerades av högerextrema element, inklusive dem som är en del av statsapparaten. Ledande oligarker som Tymosjenko tackade öppet Odessa-massakerns gärningsmän. Samtidigt ignorerar media faktumet att Högra sektorn erkände att de brände ner byggnaden.

ATO-operationen har varit oförmögen att vinna några större strider (kanske med undantag av Mariupol) i direkt närstrid, har mer och mer förlitat sig på artillerield, flygbombningar och andra urskillningslösa krigsmetoder. Detta har bara tjänat till att härda oppositionen mot

regeringen och stärkt det väpnade motståndet. Till detta måste vi lägga Odessa-massakerns inverkan den 2 maj, samma dag som ATO lanserades.

I takt med att rörelsen i Donbass har kommit att domineras av militära element, har samtidigt reaktionära krafter kommit att bli alltmer dominerande. Varje militär konflikt drar till sig äventyrare, kriminella gäng, och liknande. Ett exempel på detta är ledaren för det beväpnade motståndet i Slovjansk, Strelkov, en rysk monarkist som kämpade som frivillig legosoldat i Tjetjenien och Serbien.

Donetsk-republikens konstitution som har publicerats utan att det varit någon diskussion, representerar ett reaktionärt steg tillbaka från suveränitetsdeklarationen. Den pratar om den "ortodoxa tron" som republikens ledande princip, likställer privat och offentlig egendom, och så vidare.

Detta är bara en sida av saken. I takt med att det blivit alltmer tydligt att Ryssland inte skulle stödja dessa republiker, att arbetarna blev mer involverade och stridbara, har nu oligarkerna i Donbass, som i början tyst eller taktiskt stöttade protesterna, öppet gått över till Kievs sida. Landets rikaste man, Rinat Achmetov, vars företag har nästan 300 000 anställda i regionen, gick så långt som att försöka organisera sina anställda mot FRD (Folkrepubliken Donetsk), men misslyckades fullständigt.

Detta har bara stärkt stämningen mot oligarkin. Först tillkännagav FRD att eftersom Achmetov vägrade betala skatt till den, skulle hans egendom exproprieras. Sedan sade en annan talesperson att man inte skulle exproprieras Achmetov eftersom man kunde förhandla med honom. Ett uttalande från Luhanskrepubliken skrev senare om att exproprieras de olagligt privatiserade egendomar som hamnat i oligarkernas händer. Detta återspeglar uppenbart en splittring i denna fråga bland FRD-ledarna. Folkets borgmästare i Slovjansk kungjorde även att alla företag i staden skulle nationaliseras.

Ett mycket betydelsefullt faktum är gruvarbetarnas rörelse i Donetsk, som nu förenar offentliga och privata företag mot ATO:n och kräver att de ukrainska trupperna dras tillbaka. Arbetarna är också kritiska mot FRD-myndigheternas vacklande och blyga ställning i sociala och ekonomiska frågor. På deras senaste demonstration förekom inte en enda rysk flagga, vilket är betydelsefullt. Det äger också rum samtal och möten för att återupprätta ett kommunistparti i Donetsk, som inte bara involverar UKP (Ukrainas kommunistiska parti) men också andra element från utsidan, inklusive Borotba.

Med utgångspunkt i konflikten mellan Kiev och republikerna, gjorde Strelkov ett uttalande som innehöll en militär bedömning av situationen som var ganska träffsäkert: "Den ukrainska armén har omringat oss och har stängt gränsen," sade han. "Vi står inför överlägsna militära styrkor och kan bara försvara oss men inte gå till motangrepp. Det är en fråga om veckor eller kanske månader, men utan rysk hjälp kan vi inte överleva", förklarade han. Han sade också att ingen rysk hjälp skulle komma, vilket han ansåg vara ett svek, och spådde att rörelsen endast skulle kunna resa sig igen "efter en Majdan i Moskva".

Från sin snäva ryska nationalistiska och rent militära utgångspunkt har han såklart rätt.

Ett inbördeskrig är dock aldrig främst en militär fråga, utan en politisk. Om FDR skulle inleda en fullskalig expropriering av oligarkerna och på den grunden utfärda en vädjan till resten av Ukrainas arbetande folk, inklusive i de centrala och västra regionerna, skulle det få ett mäktigt gensvar.

Samtidigt har Porosjenko, Putin och Merkel effektivt kvävt Donbass och försatt rebellerna i en omöjlig situation. Det är fortfarande inte uteslutet att hela situationen kan lösas, men dessa tre mäktiga spelare har ett tydligt mål: att nå en förhandlad överenskommelse som utelämnar

rebellerna. Kiev behöver återfå militär kontroll över hela territoriet (utom Krim som de redan gett upp); Ryssland vill ha eftergifter som garanterar att de har något att säga till om i ukrainsk politik såväl som bevarandet av sin handel med EU och slutligen vill Tyskland säkra försvaret av sina affärsintressen i Ryssland och sin gastillförsel.

Detta är betydelsen av Porosjenkos ”fredsplan” och ”vapenvila”, som inkluderar respekt för den rysktalande befolkningens språkliga rättigheter, direktval av guvernörer och federalisering. Vad gäller rebellerna, erbjuds de begränsad amnesti och säker passage in i Ryssland om de så önskar, men de måste ge upp alla tankar på att ha sina egna republiker. Från Donbass synpunkt är detta ett förräderi, och dessutom ett som Ryssland verkar backa upp. De har dock få alternativ kvar.

Det finns självfallet faktorer som är bortom de stora spelarnas kontroll. Fascisterna i bataljonerna och nationalgardet avvisar alla tankar på en kompromiss eller ens samtal med ”terroristerna”. Donbassrepublikerna känner sig förrådade av Moskva och vill inte ge upp. I sista hand är det troligt att Moskvans, Kievs och Berlins intressen kommer segra.

USA:s roll i Ukrainakonflikten kan endast förstås genom den amerikanska imperialismens ställning i världen. USA hade inga direkta ekonomiska intressen i Ukraina, eller några andra sorts intressen. Icke desto mindre gav sig statsdepartementet, CIA och USA-administrationen helhjärtat in i situationen när Euromajdan-rörelsen började, och förvärrade därmed konflikten genom att försäkra Kievs tuffingar om att de hade stöd av en mäktig bundsförvant.

I mer än 20 år har USA förödmjukat och provocerat Ryssland genom att främja Natos expansion i Central- och Östeuropa och absorbera alla länder som tidigare var en del av Warszawa-pakten, däribland till och med några före detta sovjetrepubliker. Sista rundan av Natos expansion (2004) och Rumsfelds idé om det ”nya Europa”, som en USA-allierad, i motsättning till det ”gamla Europa” (det vill säga Frankrike och Tyskland, som på den tiden var motvilliga att ansluta sig till USA:s äventyr i Irak) visade att en sådan politik hade två mål: å ena sidan skrämna Ryssland, å andra sidan hålla Europas makter i ett underordnat tillstånd gentemot USA.

Till detta kan vi lägga att trots Rysslands fortsatta enorma kärnvapenarsenal ledde möjligheten att sprida antimissil-system nära dess gräns till att USA föreställde sig möjligheten att neutralisera en stor del av den arsenalen och därmed återfå möjligheten till att kunna göra första angreppen, som de hade förlorat sedan 1950-talet. Om man ignorerar frågan om huruvida detta skulle kunna tillämpas i praktiken, råder ingen tvekan om att detta hot hjälper till att förklara Putins reaktion i både Georgien och nu i Ukraina.

Men USA:s inblandning i Ukraina har ett annat mål, även om det är mindre uppenbart, det vill säga Tyskland och EU. Att bryta länken mellan EU och Ryssland betyder att försvaga den tyska kapitalismens bas, områdena där den mest har expanderat sitt inflytande genom att exportera både sina produkter och fabriker, och att slå mot energiförsörjningens svaga punkt (vilket är en särskilt kritisk fråga för länder som Tyskland och Italien, men något mindre för Frankrike).

De senaste månaderna har Merkel försökt ställa upp ett passivt motstånd mot Washingtons påtryckningar, för att vinna tid och reducera sanktionernas omfattning mot Ryssland och finna en uppgörelse som kan säkra dess intressen och relationer med Ryssland. Men vid slutet av varje etapp måste landet böja sig för sin starkare ”bundsförvant” och acceptera eskaleringen, även om det är motvilligt. Faktum är att i en större konflikt mellan Ryssland och USA, finns det inget utrymme för en självständig politik från Tysklands sida, 1) på grund av dess militära svaghet och 2) på grund av splittringarna inom EU.

I Syrien tvingades USA-imperialismen möta öppet motstånd från Ryssland och Kina, på ett sätt som det inte hade upplevt på länge. Det har varit ett förödmjukande bakslag för Obama (och Cameron), som tvingades retirera och göra bort sig. En annan och mer seriös diplomatisk förlust i Ukraina skulle innebära en hård stöt mot Washingtons intressen och prestige. Och prestige (eller, med andra ord, trovärdigheten i ens hot) är inte den minst viktiga delen av utrikespolitiken.

En riktig överenskommelse skulle endast vara möjlig med både Rysslands och USA:s fulla inblandning, men idag skulle detta bara kunna bli av genom en faktisk kapitulation från Putin, som inte verkar vara beredd att gå samma väg som Jeltsin på 1990-talet.

Från detta flödar USA:s oöverträffat obalanserade politik och förklarar också varför en sådan överenskommelse inte kommer träda i kraft – trots det faktum att det i teorin finns många sammanstrålade intressen som skulle kunna öppna vägen för någon sorts kompromiss (som i vilket fall skulle vara på det ukrainska folkets bekostnad). Tvärtom går krisen nedåt i en ond cirkel. Nedskjutningen av det malaysiska planet och de efterföljande händelserna har gett krisen en ytterligare dramatisk acceleration.

Regeringen i Kiev är inte stark. Den står inte bara inför en växande rörelse bland de väpnade styrkorna och soldaternas anhängare mot ATO, utan på medellång sikt kommer åtgärderna den måste vidta från en kapitalistisk synpunkt (privatiseringar, massuppsägningar, löne- och pensionsfrysningar, avskaffandet av gas- och värmesubventioner, devalveringar, och så vidare) påverka befolkningen i hela landet. Dessa sociala och ekonomiska frågor kommer vid någon tidpunkt skära genom dimman av nationalistisk hysteri även i landets västra och centrala delar.

Rörelsens utbredda karaktär bland soldaternas anhängare är bara ett tecken på den verkliga stämningen under ytan.

Faktumet att en majoritet av befolkningen i de förfalskade presidentvalen röstade för en kandidat som var utanför regeringskoalitionen, verkade vara den minst nationalistiska och sade att han ville bringa ATO till ett snabbt slut, är också betydelsefullt. I det valet fick den öppet nynazistiska Högra sektorn och det högerextrema Svoboda knappt 2 procent tillsammans (även om Ljasjkos Radikala partiet, som nu arbetar nära tillsammans med Högra sektorn SNUA och spenderade presidentkampanjen iklädd svarta militäruniformer i ATO:s främsta led, fick över 8 procent).

Marxisternas uppgifter i den här komplicerade situationen är tydliga. Först och främst är vi motståndare till Kiev-regeringen, som är en reaktionär regering som inkluderar högerextrema element, lutar sig mot fascistiska banditer inom statsapparaten och utför angrepp mot demokratiska rättigheter. Och vi står i solidaritet med de arbetarrörelser och vänsterstyrkor som strider emot den och som lider av alla sorts förtryck, förföljelser, mord, ATO-attacker och andra grymheter. Detta betyder inte att vi måste ge något stöd till de reaktionära ryska nationalisterna och förvirrade element som råkar befinna sig i Donbassrepublikernas ledarskap. Tvärtom är det vår plikt att understryka att bara en klassbaserad internationalistisk politik, beslutsamt baserad på expropriering av oligarkerna, skulle kunna garantera deras seger mot Kiev.

För det andra har vi varnat för illusioner om att Putin skulle stå för det arbetande folkets demokratiska, nationella eller sociala krav i sydöstra Ukraina. I detta har vår ståndpunkt redan bekräftats i praktiken.

För det tredje motsätter vi oss våra egna västregeringar, som helt och hållet står bakom Ukrainas reaktionära regering som för krig mot den egna befolkningen.

Våra kamrater i Ryssland har den svåra uppgiften att bygga solidaritet med det antifascistiska motståndet i Ukraina och samtidigt föra en oförsonlig kamp mot sin egna giriga, hycklande och reaktionära borgarregering, vilket är en ståndpunkt som de konsekvent bibehållit genom hela konflikten.

Uppfattningen att konfliktens främsta orsak är den ryska imperialismens aggression mot semi-koloniala Ukraina är helt felaktig och leder direkt till stöd för Kiev, dess mördande ATO och de fascistiska gäng som slåss genom den, dess angrepp på demokratiska rättigheter och dess reaktionära nationalism. Att så kallade "socialister" försvarar den ståndpunkten i Ukraina, eller ännu värre i London eller Washington, är dubbelt förräderi.

Det är ironiskt att dessa samma "vänster"-grupper, som alltid hysteriskt skriker om fascism så fort någon högerviden reaktionär populistgrupp ökar sitt väljarstöd, är oförmögna att erkänna existensen av riktiga nazist- och fascistgäng som varje dag mördar vänsteraktivister, överfaller deras kontor och som rekryteras av en reaktionär regering som stödtrupper i kriget mot sitt eget folk.

Vi måste kämpa mot fascismen. Men kampen mot fascism kan bara lyckas om den kopplas till kampen mot kapitalismen, som tillhandahåller fruktsam mark på vilken fascismens giftiga frön kan gro och frodas.

Socialismen är internationell eller ingenting. I synnerhet i Ukraina kan ingen lösning hittas på en nationalistisk grund. De så kallade ukrainska nationalisterna i Kiev, som representerar den mest fanatiska sortens chauvinism som agerar som en täckmantel för fascismen, har fört landet till kanten av en fruktansvärd avgrund som redan lett till inbördeskrig och kan sluta i det totala förstörelset av Ukraina som nation.

Ukrainas uppstyckning i olika delar skulle vara en reaktionär utveckling. Det skulle förvärra den nationella antagonismen och hatet något enormt. Det skulle bara kunna åstadkommas genom etnisk rensning, förföljelser och blodspillan i omfattande skala. Det skulle stärka fascisternas och extrema chauvinistiska tendensers grepp på båda sidor, och leda till revanschfyllda stämningar och blodiga terroristhandlingar. Det som hände i Jugoslavien är en fruktansvärd varning till arbetarklassen i Ukraina.

Det som behövs är en politik som kan ena den ukrainska arbetarklassen för att störta oligarkin. Den enda verkliga lösningen på den ukrainska frågan är att störta oligarkerna – både ukrainska och ryska – och införa en demokratisk socialistisk produktionsplan, som sätter stopp för arbetslöshetens cancer och den påtvingade emigrationen, och mobiliserar hela befolkningen till att genomföra Ukrainas industris och jordbruks enorma potential.

Historiskt sett har folken i Ukraina och Ryssland alltid varit sammanbundna med de tätaste band. Det ukrainska folket är inte anti-ryssar, men de vill inte domineras av Moskva. En socialistisk revolution i Ukraina skulle snabbt leda till ett störtande av Putin och de ryska oligarkerna. Detta skulle förbereda vägen för en genuin socialistisk federation mellan Ryssland och Ukraina på grundval av strikt jämlikhet, demokrati och broderskap. Detta är enda vägen framåt för folken i dessa två stora länder.

Mot fascismen! Ned med oligarkin! För ett enat, självständigt och socialistiskt Ukraina som ett första steg mot en demokratisk socialistisk federation mellan Ryssland och Ukraina med full självständighet för Krim och andra regioner som så önskar. Länga leve internationell socialism! Arbetare i alla länder, förena er!

Taget enhälligt av IMT:s världsmöte i Aten, den, den 29 juli-3 augusti 2014.

Översättning av *Hannes Oscarsson*.

Flamman

EU och USA oense om Ukraina

Henning S Rubin

Flamman 11/2 2015

Kriget i östra Ukraina blir alltmer intensivt. Förhandlingar om vapenstillestånd ska dock inledas igen, trots motstånd från USA.

På marken fortsatte de östukrainska rebellernas offensiv i förra veckan. Framför allt om järnvägsknutpunkten Debaltsevo utkämpades mycket hårda strider. På måndagen hävdade rebellerna att staden nu komplett hade omringats efter att vägen västerut mot Artjomovsk hade intagits. De första rebellenheterna rapporterades ha tagit sig in i tätorten, där omkring 8 000 ukrainska soldater var instängda. Samtidigt fortsatte regeringsstyrkorna granatbeskjutningen av miljonstaden Donetsk, som hålls av rebeller. På söndagen utbröt en storbrand i en sprängämnesfabrik på grund av beskjutningen.

Enligt FN har kriget i östra Ukraina hittills krävt mer 5 400 liv. Enligt tyska underrättelsekällor är dödstalen dock betydligt högre än så, möjligtvis har upp till tio gånger så många dödats. Båda sidorna i konflikten tonar dock ner sina egna förluster.

Ukraina mobiliserar

Ukrainas regering reagerade med ytterligare mobiliseringar på de militära bakslagen i öst. Enligt ett uttalande från vice befälhavaren för Ukrainas väpnade styrkor Vladimir Talalaj hade 78 000 personer inkallats för tjänstgöringen under januari. Det ukrainska försvaret meddelade dessutom att man nu också tänker mobilisera kvinnor i åldrarna 20-50 år. Parlamentet godkände en motion om att tillåta befälhavare i de väpnade styrkorna att skjuta på desertörer och använda våld mot militärer som är "vårdslösa" eller "dricker alkohol" i tjänsten, enligt nyhetsbrevet Ryska posten.

Diplomatisk dragkamp

De intensiva striderna på marken ledsagades av en inte mindre intensiv diplomatisk dragkamp. Tyskland och Frankrike kom till slut överens med Ryssland om att återuppta fredsförhandlingarna i Minsk igen. Det var i Minsk som de stridande parterna kom överens om en vapenvila i september i fjol. Minskavtalet bröts dock vid upprepade tillfällen och samtalen har hittills inte tagits upp igen. Efter att president François Hollande och Tysklands förbundskansler Angela Merkel träffade Rysslands president Vladimir Putin i Moskva i förra veckan kom man dock överens om att återuppta förhandlingar i Vitrysslands huvudstad Minsk på onsdagen.

USA vill skicka vapen

Enligt franska medier tyder mycket på att Hollande och Merkel har gått med på det ryska kravet att vapenstilleståndslinjen mellan regeringsstyrkorna och rebellerna ska ritas om för att avspegla rebellernas militära framgångar under de senaste veckorna.

Det tysk-franska initiativet har kritiserats av USA som vill se en hårdare linje mot Ryssland. USA vill också skicka vapen till Ukrainas regering. I USA har kritiken mot detta varit hård, bland annat har experter i magasinet *Foreign Affairs* varnat att vapenleveranser bara riskerar att dra in Ryssland direkt i konflikten. I förra veckan röstade Natomedlemmarna ner ett USA-förslag att hela Nato skulle ställa sig bakom USA:s linje. Förutom Tyskland och Frankrike uttryckte oväntat också Storbritannien tvivel mot förslaget.

– Det är inte mer vapen som behövs i Ukraina, utan vad som behövs är ett tillbakadragande av de ryska vapnen, sade Sveriges utrikesminister Margot Wallström på måndagen, på väg till

EU:s utrikesministermöte i Bryssel. Hon ställde sig också bakom det tysk-franska försöket att medla fram en ny fredsuppgörelse.

Internationalen

Stoppa kriget i Ukraina! – Fred mellan folken! – Bekämpa krigshetsarna!

Uttalande

Internationalen 5/2 2015

Upptoppningen av kriget i östra Ukraina är på väg mot en europeisk katastrof. Med flyktingströmmar räknade i miljonsiffror, med tusentals döda, lemlästade och fördrivna, med sammanbrott för hela samhällen och förvärrad kris och fattigdom i Ukraina och regionen står en enda uppgift främst: omedelbart eld upphör, militär nedtrappning, vapenstillestånd, stopp för provokationer, för fredlig samlevnad, flyktinghjälp och återuppbyggnad.

Såväl rysk som amerikansk militär upprustning av sina bulvaner måste hejdas, NATO-upptoppning liksom prorysk mobilisering leder rakt in i fördjupad katastrof. Extremnationalister och fascister på båda sidor göds av det alltmer barbariska kriget. För demokrater, fredsvänner och humanister finns bara en väg: allt för att stoppa kriget!

Falska vänner till Ukrainas folk, bland liberaler och västmakter, agiterar för militär upptoppning och ukrainsk NATO-anslutning. En sådan väg leder djupare in i blodbadet. Falska vänner till Rysslands folk och de utsatta människorna i östra Ukraina, framställer kriget som nödvändigt försvar mot Kievs ”fascism” och USA. På så sätt förblindas arbetande, undertryckta och utnyttjade människor att se sina gemensamma intressen.

Den nuvarande utvecklingen, där väst imperialism och rysk imperialism eskalerar motsättningarna, driver inte bara Ukraina längre in i katastrofen. Den riskerar att utlösa militär konfrontation mellan öst och väst både i Europa och globalt.

Här i Sverige som på andra håll, används kriget för en ny tid av militär upprustning. Liberala, konservativa och även socialdemokratiska krigshetsare piskar ansvarslöst upp en atmosfär av ökad rädsla och militär beredskap. Något som i sin tur, bidrar till den militära upptrappningen i Europa.

Vi socialister går motsatt väg.

Europas fredskrafter måste förenas, Ukrainas krigsmotståndare, i väst och öst, ges allt stöd. Regeringarna, i såväl Moskva som Washington och Europa, måste pressas till militär nedtrappning och stöd åt eld upphör. Militära styrkor måste dras tillbaka, civilbefolkningen undsättas, flyktingarna få återvända.

Istället för EUs planerade nyliberala chockterapi för Ukraina krävs massivt internationellt stöd för återuppbyggnad, arbete och välfärd. Människorna måste ges en chans att återskapa sina livsmöjligheter under rimliga förutsättningar. Sorgen och bitterheten bland miljoner efter alla offer, kränkningar och lidande kan bara övervinnas i gemensam kamp för en bättre tillvaro.

Europas arbetarrörelse och vänster kan bidra till en sådan utväg ur dagens återvändsgränd. Låt oss tillsammans bryta förlamningen inför krigets mardröm. Låt oss tillsammans mötas för att pressa regeringarna, stoppa krigshetsarna och undsätta de lidande.

Hundra år efter första världskriget vägrar vi låta en ny världsbrand antändas. Hundra år efter att Europas fredsaktivister möttes i den lilla schweiziska byn Zimmerwald för att bekämpa det första världskriget måste vi mötas igen för att få slut på dagens vanvett.

Arbetare i alla länder, förena er, för fred, välfärd och gemenskap över gränserna. Det var appellen för hundra år sedan. Den måste vägleda oss även idag.

Socialistiska partiet
3 februari 2015

Offensiv

Åter fullskaligt krig i Ukraina

Jonas Brännberg
Offensiv 6/2 2015

Sedan separatisterna i Ukraina återtog den numera endast symboliskt viktiga flygplatsen utanför Donetsk för två veckor sedan har striderna återigen eskalerat till fullskaligt inbördeskrig i östra Ukraina, av separatisterna kallat folkrepublikerna Donetsk och Luhansk. Båda sidor hotar med att mobilisera ytterligare 100 000 soldater, men viljan att offra livet i ett "krig mellan bröder" verkar vara låg. Separatisternas offensiv har besvarats av USA och president Barack Obama med hot om att stödja Ukraina med "offensiva vapen" – en utveckling som skulle innebära ett öppet "krig genom ombud" mellan Ryssland och USA.

Sedan den väpnade konflikten bröt ut för ett år sedan har nu mer än 5 000 personer dött, de flesta efter "vapenvilan" som slöts i september i vitryska Minsk. Många av offren var civila. Bara i januari har 341 personer dött, varav många kvinnor och barn, rapporterar Human Rights Watch. Båda sidor har kritiserats av människorättsorganisationer för att gömma sitt artilleri bland civila och skjuta granater mot motståndarposterar i tätbebyggda områden. "Vi vet inte vem som skjuter på oss", är en kommentar som kan läsas i många rapporter från de som har flytt från striderna.

De senaste dagarna har hårda strider rasat kring staden Debaltseve i östra Ukraina, som hittills har hållits av styrkor lojala till Kiev. Om separatisterna som har backas upp av Putins Ryssland vinner slaget om Debaltseve öppnas en korridor mellan de två ”folkrepublikerna”. Den blodiga granatattacken mot Mariupol för drygt en vecka sedan har dock hittills inte följts upp av någon separatistisk offensiv mot staden som hålls av Ukrainas armé.

Ukrainas president Petro Porosjenkos utspel om att skriva in ytterligare 100 000 soldater till Ukrainas armé har mötts av ett liknande uttalande från separatisterna. I båda fallen verkar det mest vara ett propagandautspel utan någon verklighetsförankring.

Vänsterorganisationen Borotba, som olyckligt nog inte tillräckligt tar avstånd från Rysslands inflytande över separatisterna, rapporterar om stora problem för Ukrainas armé att rekrytera. Inte heller på separatisternas sida verkar det finnas någon entusiasm för att strida i en blodig konflikt som av många kallas ett ”krig mellan bröder”.

Samtidigt är såväl Ukrainas som Rysslands ekonomi i en djup kris. Ukraina behöver ytterligare 15 miljarder dollar (123 miljarder kronor) i stöd, utöver de 17 miljarder dollar (139 miljarder kronor) som landet redan har fått från Internationella valutafonden (IMF), för att inte ställa in betalningarna de närmaste månaderna. Ekonomin i Ukraina krympte med 7,5 procent förra året och beräknas minska med fem procent i år.

Ryssland har drabbats hårt av både fallande oljepriser och de sanktioner som EU och USA har infört mot landet. År 2015 uppskattas ekonomin krympa med mellan tre och fem procent enligt olika prognoser.

Även om de militära styrkeförhållandena den senaste tiden har svängt till separatisternas fördel är det svårt att se att någon av sidorna har styrkan att vinna kriget, speciellt som båda sidor backas upp av stormakter och deras imperialistiska intressen. Så länge som deras intressen får styra är fortsatta strider eller i bästa fall en ”frost” konflikt det troligaste framtidsscenarioet.

Offren är arbetare och fattiga på båda sidor, som blir kanonmat eller drabbas av ekonomisk och social misär på grund av kriget. Mot den nationalism som piskas upp på båda sidor måste

en antikrigsrörelse byggas, som tar sin utgångspunkt i arbetarklassens gemensamma intressen, mot kapitalism och imperialism.

En chans till fred i Ukraina?

Per Olsson

Offensiv 10/2 2015

Imperialismens rövare förgör landet. Bara massornas gemensamma kamp för demokratiska och sociala rättigheter kan bringa till stånd en varaktig fred.

År 2015 har hittills inneburit en stadigt förvärrad kris i Ukraina. De väpnade striderna har trappats upp och stora områden har i det närmaste ödelagts. Samtidigt står Ukraina vid ruinens brant och närmar sig statsbankrutt.

Den franske presidenten François Hollande har betecknat de pågående samtalen och den diplomatiska aktiviteten som den ”sista chansen att förhindra ett totalt krig”. Men även om de planerade förhandlingarna i vitryska Minsk resulterar i ett avtal om eldupphör är risken stor för fortsatta strider.

På onsdag den 11 februari, dagen efter att *Offensiv* har gått i tryck, är det meningen att Rysslands president Vladimir Putin, Tysklands förbundskansler Angela Merkel, Frankrikes president François Hollande och Ukrainas president Petro Porosjenko ska nå en överenskommelse som avslutar striderna i Ukraina.

Inför förhandlingarna har det förekommit såväl en rad föreberedande samtal mellan de imperialistiska makternas ledare som hot om militär upptrappning, amerikanska vapen till Kiev, straffåtgärder och nya sanktioner i kombination med ett intensifierat propagandakrig från såväl Ryssland som Västimperialismen.

Parallellt med att de imperialistiska makterna har sagt sig vilja söka en väg till fred har stridigheterna i Ukraina eskalerat. Särskilt svåra strider rasar i och kring staden Debaltseve, en viktig järnvägsknut som separatisterna i östra Ukraina står i tur att erövra från regeringsstyrkorna i syfte att binda ihop de båda så kallade folkrepublikerna Donetsk och Luhansk.

Under tisdagen kom också rapporter om att häftiga strider rasar i Mariupol, vid Azovska sjön i sydöstra Ukraina. Om separatisterna erövrar Mariupol finns en möjlighet att upprätta en landkorridor mellan Krim och östra Ukraina.

De strider som rasar är ett led i att låta utgången på slagfältet bestämma utfallet av samtalen i Minsk.

Kriget i Ukraina har skördat mer än 5 400 offer sedan april och närmare 1,5 miljoner människor har tvingats fly från sina hem.

Den vapenvila som slöts i Minsk i september 2014 blev aldrig någon vapenvila. Varken Kiev-regeringens militär eller de proryska separatisterna respekterade vapenvilan. Sedan dess har separatisterna erövrat ytterligare territorium – upp mot 500 kvadratkilometer – och siktar mot nya erövringar.

Det i sin tur betyder att separatisterna bara är beredda att respektera en vapenvila som tar fasta på de nya de facto gränslinjer som kriget har dragit under de senaste månadernas strider. Samtidigt som möjliga vapenleveranser från USA har fått högerregeringen i Kiev att drömma om att man militärt ska kunna besegra separatisterna, eller åtminstone börja ta tillbaka en del av de områden man har förlorat.

Militärt och även ekonomiskt är Kievregimen i en svagare position nu än för ett halvår sedan, vilket har fått president Porosjenkos och hans regering att bli än mer beroende av stöd och bistånd från USA, EU och Internationella valutafonden (IMF).

För att konsolidera det inflytande man har fått i Ukraina och för att sätta ytterligare press på Putins Ryssland överväger USA-imperialismen, med stöd av Nato-generalerna, att även bistå Kievregimen med vapen. För närvarande bistår USA Ukrainas regim med viss radarutrustning, nattkikare, skyddsvästar och sannolikt även militära rådgivare.

Redan i december beslöt den amerikanska kongressen att ge presidenten fullmakt att skicka vapen som drönare och pansarvärnsrobotar till Ukraina.

Därefter har såväl den förre försvarsministern Chuck Hagel som Ashton Carter, som president Barack Obama har nominerat som USA:s nye försvarsminister, uttalat sitt stöd till vad man kallar ”defensiva dödliga vapen” till Kiev. Förutom dessa har flera ledande Demokrater (Obamas parti) och Republikaner bara under den gångna veckan uttalat sig för vapen till Kiev. I Sverige har Dagens Nyheters chefredaktör Peter Wolodarski sällat sig till denna skara av krigshökar.

Den tyska förbundskanslern Angela Merkel hade onekligen hoppats på att besöket i Washington skulle övertyga Obama om att det inte finns en militär lösning, men Merkels mission misslyckades. Obamaadministrationen kommer allt närmare ett militärt ingripande.

USA:s och Nato:s många krigshökar hoppas att vapenleveranser till Ukrainas högerregering ska förändra styrkeförhållandena och tvinga Rysslands president Putin att dra bort sitt stöd till separatisterna. Men med en sådan militär upptrappning skulle risken vara nära förestående för att det redan så allvarliga läget fullständigt urartar och blir utom kontroll; att landet faller ned i en ständigt nedåtgående spiral av våld och terror.

Både Västimperialismen och den ryska imperialismen har satt igång krafter som de idag varken kan styra eller kontrollera fullt ut. Putin kan bara inte hoppa av den nationalistiska och revanschistiska våg som han har försökt att rida på. Varje omsvängning från den nuvarande kursen kan följas av minskat stöd på hemmaplan och undergräva Putins ställning samt försvaga den ryska imperialismens ställning på världsarenan.

Västimperialismens strävan efter att ta full kontroll över Ukraina och inlemma landet i Nato under en till de ryska makthavarna fientligt inställd högerregering i Kiev gör det i det närmast omöjligt för Putin, även om han helst ville, att ge upp det ryska stödet till separatisterna.

I slutet av förra året beslöt det ukrainska parlamentet att formellt överge landets alliansfrihet och arbeta för Natomedlemskap. Enligt Nato står dörren öppen för Ukraina och runt om i Ryssland ämnar Nato förstärka sin permanenta militära närvaro. I förra veckan beslöt Nato att utöka sin snabbinsatsstyrka från dagens 13 000 till 30 000 personer, som ska stå redo vid Nato:s östra flank – det vill säga i Rysslands grannländer. Dessutom inrättas en särskild spjutspetsstyrka med 5 000 soldater som mycket snabbt ska kunna mobiliseras mot Ryssland.

”Den största förstärkningen av vårt kollektiva försvar sedan slutet av det kalla kriget”, förklarade Nato-chefen Jens Stoltenberg, som tidigare var socialdemokratisk statsminister i Norge.

Efter beslutet var den amerikanska Natoambassadören Douglas Lute särskilt glad över att ”Natos flaggor ska vaja över det polska högkvarteret och sex kommandocentraler i Polen, Rumänien, Bulgarien och de tre baltiska staterna, där alliansen hittills har haft liten närvaro”, enligt Dagens Nyheter den 4 februari.

Nato:s upprustning och uppladdning runt Ryssland och Ukraina idag kan följas av att regimen i Kiev upprustas med amerikanska vapen och att USA och Ryssland bedriver krig via ombud i Ukraina.

Merkels och Hollandes fredsplan syftar till att i sista minuten förhindra en sådan utveckling med alla dess oanade följder. Detta fruktansvärda scenario fungerar dock också avskräckande och kan tillsammans med den snabbt förvärrade ekonomiska krisen i Ukraina och Ryssland bidra till ett elduppehåll. Om en möjlig vapenvila blir ett steg mot fred är i högsta grad osäkert.

Den ”frusna konflikt” som en vapenvila kan innebära är till sin natur instabil, med en överhängande risk för nya strider.

Det finns samtidigt runt om i Ukraina en växande krigströtthet och längtan efter fred samt återgång till något slags normalt liv. När dessa stämningar blir starka nog att prägla utvecklingen kan inte förutses.

En annan faktor är i vilken mån de ryska arbetarna och ungdomen kan forma ett motstånd mot Putins politik och imperiedrömmar. Ryssland rustar militärt samtidigt som välfärd, offentligt anställdas löner och snart även pensionerna skärs ned.

I längden kommer det att vara omöjligt för Putin att skylla den ryska kapitalismens kris och de försämrade levnadsvillkoren på ”utomstående krafter”.

Bara arbetarklassen kan säkra fred. Det kommer emellertid att ta tid innan dagens splittring kan övervinnas och arbetarklassen finner former för organisering och kamp. I avsaknad av arbetarorganisationer och en arbetarmilis förmörkas Ukrainas framtid snabbt. Men inga av dagens korrupta makthungriga och självutnämnda ledare eller imperialistiska makter kan erbjuda massorna någon framtid.

Det ryska maktövertagandet av Krim har följts av attacker på demokratiska fri- och rättigheter, attacker på nationella minoriteter, oppositionella och hbt-aktivister samtidigt som Kievregimens blockad skapar armod och brist. I östra Ukraina, med dess industri- och gruvbälte Donbassregionen som har stått för närmare en femtedel av Ukrainas BNP och en fjärdedel av exporten, ligger ekonomin liksom i resten av landet i spillror. Och vad kan den krisande ryska kapitalismen eller ett EU på randen till deflation erbjuda annat än nya umbäranden?

Efter år av oligarkernas och korrupta politikers styre har det potentiellt rika Ukraina ruinerats. Den nuvarande Kievregeringens åtstramningar i utbyte mot påstått stöd från IMF och EU – precis som i Greklands fall går krislånen åt till att betala av skulder – har medfört att det redan akuta krisläget har blivit än sämre.

Enligt Ukrainas centralbankchef har ekonomin drabbats av samma katastrof som under andra världskriget. Ukrainas ekonomi krympte med 7,5 procent i fjol och fortsätter att krympa i år. Samtidigt aviserar regeringen tioprocentiga nedskärningar på alla områden förutom på militären. Ukrainas militärutgifter beräknas stiga med 300 procent i år och sluka fem procent av landets BNP.

Den högerpolitik som Kievregimen bedriver, med fullt stöd från Västimperialismen, är ett direkt hinder för en utveckling mot fred och Ukrainas återuppbyggnad. Fortsatt kapitalism och imperialistisk rivalitet om vem som ska bestämma Ukrainas framtid betyder oundvikligen stegrat förtryck, våld och terror.

Freden kan bara bli möjlig om massorna förenas i en gemensam kamp för sina sociala och demokratiska rättigheter och mot alla de krigsherrar, oligarker och kapitalistiska rövare som med stöd av imperialismen håller på att förgöra Ukraina.

Proletären

SVT hos nazister i Mariupol

Patrik Paulov

Proletären 29/1 2015

SVT:s Elin Jönsson intervjuar ukrainska nazister. Nästan inga kritiska frågor ställs.

Söndag 25 januari kunde vi se ett inslag i SVT:s nyheter från staden Mariupol. Det var reportern Elin Jönsson som på plats besökte den nazistiska bataljonen Azov som ockuperar staden.

Elin Jönsson intervjuade ett befäl i Azov. Hon ställde oskyldiga och meningslösa frågor som framställde nazisten nära på som en demokratikämpe. Man kan bara undra vad syftet var.

Självklart borde SVT:s utsända ha ställt den viktigaste frågan: Vem betalar?

De som ingår i Azov kallar sig frivilliga och säger sig kämpa för Ukraina. Men fakta är att de är välbetalda legosoldater. Det finns uppgifter om att de kan tjäna uppemot 1000 dollar om dagen.

Azovsoldaterna får den bästa krigsutrustningen. De har de modernaste hand-eldvapnen och dessutom tillgång till tanks, långdistansartilleri och raketer. Allt som en modern armé ska ha. Det är utgifter på hundratals miljoner dollar.

Azovbataljon är en privatarmé som inte lyder under, utan bara samarbetar med, Kievjuntans ukrainska armé. Pengarna kommer inte från statskassan.

Så frågan är berättigad, vem betalar för allt det här? Och vidare, vem för befäl över Azov?

Elin Jönssons intervju med nazisterna i Mariupol gav knappast den svenska allmänheten klarhet i vad de är eller vad de gör. Tv-inslaget blev rena propagandan för de ukrainska nazisterna och Kievjuntan.

Vidare gav Elin Jönsson ingen bakgrund till det som nu händer i Mariupol.

Varför ockuperar Azov Mariupol?

Befolkningen i Mariupol var helt emot statskuppen i februari 2014 och demonstrerade öppet sitt motstånd.

Svaret från Kievjuntan var en massaker. Många unga människor i Mariupol mördades när de höll möte mot statskuppen på liknande sätt som senare skedde i Odessa. Massakern utfördes av nazister utskickade av Dnepropetrovsk guvernör Kolkmojsk.

Ett liknande brott begicks 9 maj 2014, när Mariupols invånare firade Sovjetunionens seger över nazismen. Det var stora demonstrationer. Kievjuntan ville stoppa demonstrationerna och gav order till polisen att göra det.

Men poliserna revolterade vid ett möte i polishuset. Polishuset sattes då i brand av Nationalgardet. Många poliser dog och förstörelsen blev stor.

Den obehövade befolkningen revolterade mot Nationalgardet.

Orsaken till att Azovbataljonen nu ockuperar Mariupol är att befolkningen är motståndare till statskuppen och nazismen.

Det borde Elin Jönsson ha berättat om.

USA saknar bevis för rysk trupp i Ukraina

Patrik Paulov

Proletären 29/1 2015

Från Ukrainas regering kommer nya anklagelser om ryska trupper på ukrainsk mark. Men dessa påståenden är inget som USA:s utrikesdepartement vill bekräfta.

I samband med förra veckans upptrappning av striderna i östra Ukraina riktade president Petro Porosjenko nya anklagelser mot Ryssland.

I sitt tal på World Economic Forum i Davos 21 januari hävdade Porosjenko att fler än 9000 ryska soldater finns på plats i Ukraina för att backa upp ”proryska separatister”.

Enligt den ukrainske ledaren är det som pågår en uppenbar rysk aggression mot Ukraina.

När Jen Psaki, presstalesperson för USA:s utrikesdepartement, senare samma dag fick frågor om Porosjenkos uttalande uttryckte sig hon betydligt mer svävande.

Enligt det officiella protokollet från pressträffen sade Jen Psaki att hon inte kan bekräfta den ukrainske presidentens siffror, men att hon känner till vad han sagt.

Jen Psaki nämnde också anklagelsen om att Ryssland beordrat två bataljoner över gränsen in i Ukraina. Hon förklarade att utrikesdepartementet sett rapporter om detta men inflikar:

”Jag har ingen ytterligare information eller oberoende bekräftelse av detta...”

Av protokollet framgår att det enda Jen Psaki kan bekräfta är att Ryssland genomför en militär uppladdning på den ryska sidan gränsen, det vill säga på sitt eget lands territorium.

Det i sig är knappast konstigt när kriget trappas upp i gränsområdet och flyktingar från Ukraina strömmar till Ryssland.

Vem bär ansvaret för kriget i Ukraina?

Ledare

Proletären 11/2 2015

Den västvänliga kuppregeringen i Kiev fortsätter sitt krig mot den egna befolkningen i Ukrainas östra delar. Tusentals människor har dödats och hundratusentals människor har tvingats på flykt av de Kievkontrollerade terroristförbanden, ofta bestående av inhemska eller tillresta nazister.

Från en del antiimperialistiska håll ropas om att Ukrainakrisen kommer att utvecklas till ett tredje världskrig. Det är inte första gången liknande varningsrop hörs. För några år sedan var det kriget i Syrien som förutspåddes bli ett världskrig.

Utan att förringa det allvarliga i den ukrainska situationen och med vetskapen att krig snabbt kan eskalera bortom kontroll, så bör världskrigsprofetior tonas ner. Högröstade domedagsprofetior riskerar att förvandla antiimperialister till pojken som ropar om vargen.

Varken USA eller Ryssland har något intresse av en direkt konfrontation länderna emellan, allra minst Ryssland som därmed skulle få krig på hemmaplan.

Men inte heller USA, som har gjort sin hemläxa efter nederlagen i Irak och Afghanistan, vill riskera egna liv. Då är det bättre att föra krig via ombud, ett utdraget och lågintensivt krig där USA står för pengar, vapen och instruktioner men andra står för dödandet och döendet.

USA:s mål i Ukraina är att fortsätta inringningen av den potentiella rivalen Ryssland och förhindra rysk dominans i den tidigare sovjetiska intressesfären. Helst skulle Washington se en stabil västvänlig regering, men krig och politiskt kaos är trots allt ett bättre alternativ än att förlora kontrollen.

Sak samma i Syrien där en viktig målsättning som förenar USA:s och Saudiarabiens intressen är att förhindra Irans inflytande i Syrien och Irak. Konsekvensen i både Ukraina och Syrien blir krig, etnisk splittring och ett ofantligt mänskligt lidande.

Samtidigt ska det som händer i Ukraina inte förenklas. Det handlar inte om en motsättning mellan gott och ont, moraliska kategorier är dåliga verktyg för att begripa världen. Utvecklingen i Ukraina skapas inte av någon mästertlig manipulatör vid CIA:s högkvarter i Langley Virginia.

Det finns en tendens till att göra begreppet imperialism till en synonym för stormaktspolitik och att stormaktspolitik reduceras till säkerhetstjänsternas göranden i det fördolda. På så sätt förvandlas antiimperialism till en konspirationsteori.

Men imperialism handlar inte i första hand om militär makt eller politiskt spel. Imperialism handlar om ekonomi, om kapitalismens internationella utveckling och den systematiska utsugning och underordning som blir följden.

Sedan Östblockets sammanbrott har världen präglats av USA:s dominans. Därför talas det ibland om imperialismen i bestämd form singularis. Imperialismen vill ditt eller imperialismen har gjort datt. Det är ett slarvigt sätt att tala som riskerar att försvåra förståelsen av det som händer.

Det finns inte någon ultraimperialism, inget övernationellt imperium, även om USA gjort sitt bästa för att försöka skaffa sig en sådan position. Det finns ett flertal imperialistiska makter, nationellt rotade monopolkapital vars intressen under vissa perioder sammanfaller och därmed skapas allianser. Men vänner är inte eviga, det är endast intresset som består i längden, och kapitalismens ekonomiska världskris gnager på vänskapsbanden.

Detta märks inte minst i relationen mellan den anglosaxiska axeln USA/Storbritannien och EU-blocket under Tysklands ledning. Det tyska monopolkapitalets intressen ligger traditionellt i östra Europa, varvid Tysklands förhållande till Ryssland är annorlunda än USA:s och Storbritanniens.

Sedan 2008 har flera närmanden gjorts mellan Ryssland och Tyskland. Ryssland är i stort behov av tysk teknologi och Tyskland är beroende av rysk energi. Båda länderna har intresse av lugn och stabilitet i östra Europa.

Motsättningen inom den tyska borgarklassen om Rysslandspolitiken ger även utrymme åt Pedigarörelsens kritik mot den äventyrliga krigspolitiken.

Tyskland spelar dubbelt. De vill normalisera relationen till Ryssland och samtidigt behålla den europeiska unionen, så som den såg ut 1991 till 2008, i mångt och mycket ett förverkligande av det tyska kapitalets dröm om europeisk dominans, den dröm som gick i stöpet både 1918 och 1945. Om de lyckas med att både äta kakan och ha den kvar återstår att se.

Närmandet mellan Tyskland och Ryssland finns även som en av flera bottnar i Ukrainakrisen. USA har inget intresse av ett sådant närmande, ett tysk-ryskt block har potential att ändra maktbalansen i världen till USA:s nackdel. USA har allt att vinna på den rådande osäkerheten i öst som minskar riskerna för ett tysk-ryskt närmande.

Vekligheten är en härva av motsättningar där olika krafter ständigt verkar. Bakom det ytliga finns ekonomiska och klassmässiga intressen. Det är en av marxismens storheter att ge verktyg för att kunna hålla flera bollar i luften samtidigt. Det gäller att kunna se huvudmotsättningar, men samtidigt inte låta dessa överskugga övriga motsättningar.

USA-imperialismen är den mest aggressiva och starkaste makten i världen. EU har hela tiden varit och är fortfarande en allierad till USA. Frihandelsavtalet TTIP är ett sätt att stärka USA:s dominans och banden till EU.

I många lägen agerar USA och EU som en enhet i den gemensamma strävan att dominera världen. Men det innebär inte att de övriga motsättningarna inte finns eller att dessa inte ska tas med i beräkningen. Och det innebär definitivt inte att fiendens fiende alltid är en vän, sådana förenklingar leder snett.

Kriget i Ukraina kan endast lösas på politisk väg. Något som gång på gång har föreslagits från Ryssland men stoppats av USA. Ansvar för kriget och det mänskliga lidandet vilar främst på USA, Nato och regimen i Kiev.

För att få till fredsförhandlingar måste Kievjuntan tvingas till förhandlingsbordet och det ekonomiska och militära stödet till terrorförbanden måste upphöra. USA:s planer på vapenleveranser till Kiev kommer bara att förvärra kaoset och elda under konflikten.

Syrien vittnar om hur illa det kan gå om våldsverkande extremister tillåts härja fritt.